

Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (neljas koda)

5. märts 2015*

Eelotsusetaotlus — Autoriõigus ja sellega kaasnevad õigused — Direktiiv 2001/29/EÜ — Artikli 5 lõike 2 punkt b ja artikkel 6 — Reprodutseerimisõigus — Erand — Isiklikuks tarbeks tehtud koopiad — Mobiiltelefoni mälukaardi abil tehtud reproduktsioonid — Õiglane hüvitis — Salvestustasu andmekandjalt — Võrdne kohtlemine — Salvestustasu tagasimaksmine — Minimaalne kahju

Kohtuasjas C-463/12,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Østre Landsreti (Taani) 10. oktoobri 2012. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 16. oktoobril 2012, menetluses

Copydan Båndkopi

versus

Nokia Danmark A/S,

EUROOPA KOHUS (neljas koda),

koosseisus: koja president L. Bay Larsen, kohtunikud K. Jürimäe, J. Malenovský (ettekandja), M. Safjan ja A. Prechal,

kohtujurist: P. Cruz Villalón,

kohtusekretär: ametnik C. Strömholm,

arvestades kirjalikus menetluses ja 16. jaanuari 2014. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

- Copydan Båndkopi, esindaja: advokaat P. Schønning,
- Nokia Danmark A/S, esindaja: advokaat F. Bøggild,
- Prantsusmaa valitsus, esindajad: D. Colas, F. X. Bréchet ja B. Beaupère-Manokha,
- Itaalia valitsus, esindaja: G. Palmieri, keda abistas *avvocato dello Stato* S. Varone,
- Madalmaade valitsus, esindajad: M. Noort, M. Bulterman ja C. Wissels,
- Austria valitsus, esindajad: G. Kunnert ja A. Posch,

* Kohtumenetluse keel: taani.

- Soome valitsus, esindaja: J. Leppo,
 - Ühendkuningriigi valitsus, esindaja: S. Brighthouse, keda abistasid *barrister* S. Malynicz ja *barrister* J. Holmes,
 - Euroopa Komisjon, esindajad: J. Samnadda, H. Støvlbæk ja J. Szczodrowski,
- olles 18. juuni 2014. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,
on teinud järgmise

otsuse

- 1 Eelotsusetaotlus puudutab seda, kuidas tõlgendada Euroopa Parlamendi ja nõukogu 22. mai 2001. aasta direktiivi 2001/29/EÜ autoriõiguse ja sellega kaasnevate õiguste teatavate aspektide ühtlustamise kohta infoühiskonnas (EÜT L 167, lk 10; ELT eriväljaanne 17/01, lk 230) artikli 5 lõike 2 punkti b ja artiklit 6.
- 2 Taotlus on esitatud Copydan Båndkopi (edaspidi „Copydan”) ja Nokia Danmark A/S (edaspidi „Nokia”) vahelises kohtuvaidluses õiglase hüvitise rahastamiseks mõeldud salvestustasu maksmise üle, mis on ette nähtud direktiivi artikli 5 lõike 2 punktis b sätestatud reprodutseerimisõiguse erandi eest (edaspidi „isiklikuks tarbeks kopeerimise tasu”).

Õiguslik raamistik

Liidu õigus

- 3 Direktiivi 2001/29 põhjendused 9, 10, 31, 32, 35, 38 ja 39 on sõnastatud järgmiselt:
 - „(9) Autoriõiguse ja sellega kaasnevate õiguste ühtlustamise aluseks peab olema kõrgetasemeline kaitse, sest nimetatud õigused on olulised intellektuaalse loomingu seisukohalt. [...]
 - (10) Jätkamaks oma loome- ja kunstilist tegevust, peavad autorid ja esitajad saama oma töö kasutamise eest nõuetekohast salvestustasu, samasugust salvestustasu peavad saama tootjad, et neil oleks võimalik nimetatud tegevust rahastada. [...]
 - [...]
 - (31) Tuleb tagada õiguste ja huvide tasakaal eri liiki õiguste valdajate huvide vahel, samuti eri liiki õiguste valdajate ning kaitstud objekti kasutajate vahel. [...]
 - (32) Käesoleva direktiiviga nähakse ette ammendav loetelu eranditest ja piirangutest reprodutseerimisõiguse ja üldsusele edastamise õigusega. Mõningaid erandeid kohaldatakse vajaduse korral üksnes reprodutseerimisõiguse suhtes. Nimetatud loetelus on asjakohaselt arvesse võetud ka liikmesriikide õigustavasid, püüdes samal ajal tagada siseturu toimimise. Liikmesriigid peaksid neid erandeid ja piiranguid kohaldama ühtsel viisil, hinnates neid uuesti tulevikus, kui vaadatakse läbi rakendusakte.
 - [...]
 - (35) Teatavate erandite ja piirangute puhul peaksid õiguste valdajad saama õiglast hüvitist, mis nõuetekohaselt kompenseeriks nende kaitstud teoste või muude objektide kasutamise. Sellise õiglase hüvitise vormi, üksikasjaliku korra ja võimaliku suuruse kindlaksmääramisel tuleks

arvesse võtta iga juhtumi konkreetseid asjaolusid. Nende asjaolude hindamisel võiks olla kasulik kriteerium nimetatud toimingutest tuleneda võiv kahju õiguste valdajale. Kui õiguste valdajad on juba saanud salvestustasu muus vormis, näiteks osana litsentsitasust, ei tule täiendavat või eraldi salvestustasu maksta. Õiglase salvestustasu määra kindlaksmääramisel tuleks täielikult arvesse võtta käesolevas direktiivis osutatud tehniliste kaitsemeetmete kasutamise ulatust. Teatud olukordades, kus mõju õiguste valdajale on minimaalne, võib salvestustasu maksmise kohustust mitte tekkida.

[...]

(38) Liikmesriikidel tuleks lubada ette näha reprodutseerimisõiguse erand või piirang teatud liiki auditoorse, visuaalse ja audiovisuaalse materjali isiklikuks kasutamiseks reprodutseerimise kohta ning näha ette õiglase hüvitis. Sealhulgas võib sisse seada või edasi kasutada salvestustasusüsteeme, et hüvitada mõju õiguste valdajatele. [...]

(39) Erandi või piirangu kohaldamisel isiklikuks otstarbeks kopeerimise suhtes peaksid liikmesriigid, kui tõhusad tehnilised kaitsemeetmed on olemas, nõuetekohaselt arvesse võtma tehnilist ja majanduslikku arengut, eelkõige isiklikuks otstarbeks digitaalse kopeerimise ja salvestustasusüsteemide puhul. Nimetatud erandid või piirangud ei tohiks takistada tehniliste meetmete kasutamist või nende rakendamist kõrvalehoidmise takistamiseks.”

4 Nimetatud direktiivi artiklis 2 on sätestatud:

„Liikmesriigid näevad ette, et ainuõigus lubada või keelata otsest või kaudset ajutist või alalist reprodutseerimist mis tahes viisil või vormis, osaliselt või täielikult, on:

a) autoritel nende teoste osas;

[...]”

5 Direktiivi artikli 5 lõigetes 2 ja 5 on sätestatud:

„2. Liikmesriigid võivad artiklis 2 sätestatud reprodutseerimisõiguse puhul näha ette erandeid ja piiranguid järgmistel juhtudel, kui kõne all on:

a) paber- ja muul samalaadsel kandjal reproduktsioonid, mis on saadud mis tahes fototehnika või muu sama toimega meetodi abil, v.a noodid, tingimusel, et õiguste valdajad saavad õiglase hüvitis;

b) mis tahes kandjal reproduktsioonid, mille füüsiline isik on teinud isiklikuks tarbeks ning mille kasutuseesmärk ei ole otseselt ega kaudselt kaubanduslik, tingimusel, et õiguste valdajad saavad õiglase hüvitis, mille puhul võetakse arvesse, kas asjaomase teose või objekti puhul on või ei ole kasutatud artiklis 6 osutatud tehnilisi meetmeid;

[...]

5. Lõigete 1, 2, 3 ja 4 kohaseid erandeid ja piiranguid kohaldatakse üksnes teatavatel erijuhtudel, mis ei ole vastuolus teose või muu objekti tavapärase kasutusega ning ei mõjuta põhjendamatult õiguste valdaja õiguspäraseid huve.”

6 Direktiivi 2001/29 artikli 6 lõigetes 1 ja 3 on nähtud ette:

„1. Liikmesriigid näevad ette piisava õiguskaitse mis tahes tõhusatest tehnilistest meetmetest kõrvalehoidmise vastu, kui asjaomase teo sooritanud isik on või põhjendatult peab olema teadlik taotletavast eesmärgist.

[...]

3. Käesoleva direktiivi kohaldamisel hõlmab termin „tehnilised meetmed” mis tahes tehnoloogiat, seadet või komponenti, mille eesmärk tavapärase toimimise puhul on takistada või piirata teoste või muude objektidega seotud toiminguid, milleks autoriõiguse või sellega kaasnevate õiguste valdaja [...] ei ole luba andnud. Tehnilised meetmed on tõhusad juhul, kui õiguste valdajad kontrollivad kaitstud teose või muu objekti kasutamist kaitse eesmärki täitva juurdepääsu kontrolli või kaitsevahendi abil, näiteks teose või muu objekti krüpteerimise, skrambleerimise või muul viisil muutmise või kopeerimiskaitsemehhanismi abil.”

Taani õigus

7 Autoriõiguse seaduse (ophavsretsloven; 27. veebruari 2010. aasta rakendusseadusega nr 202 konsolideeritud versioonis; edaspidi „autoriõiguse seadus”) § 12 lõigetes 1 ja 3 on sätestatud:

„1. Igaühel on õigus teha või lasta teha isiklikuks tarbeks üksikkoopiaid avalikustatud teostest. Selliseid koopiaid ei tohi kasutada ühelgi muul eesmärgil.

[...]

3. [...] ilma autori loata ei ole lubatud digitaalselt reprodutseerida laenutatud või renditud koopiat.”

8 Seaduse § 39 lõigetes 1 ja 2 on sätestatud:

„1. Igaüks, kes kaubanduslikul eesmärgil toodab või impordib helilinte, videolinte või muid andmekandjaid, millele saab salvestada heli või kujutisi, maksab lõikes 2 nimetatud teoste autoritele salvestustasu.

2. Tasu makstakse lintide jms pealt, millega on võimalik teha isiklikuks tarbeks koopiaid [...]”

9 Autoriõiguse seaduse § 40 lõigetes 2 ja 3 on sätestatud:

„2. Aastal 2006 on salvestustasu [...] digitaalsete mälukaartide pealt 4,28 Taani krooni/ühik.

3. Lõigetes 1 ja 2 sätestatud salvestustasu korrigeeritakse igal aastal alates 2007. aastast salvestustasumäära koefitsiendiga vastavalt salvestustasumäära korrigeerimise korrale (vt salvestustasumäära korrigeerimise seadus).”

10 Sama seaduse § 75c lõikes 1 on sätestatud:

„Tõhusatest tehnilistest meetmetest kõrvalehoidmine ilma õiguste omaja loata ei ole lubatud.”

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimused

- 11 Copydan on autoriõiguste haldusorganisatsioon, kes esindab audio- ja videoteoste suhtes olemasolevate õiguste omajaid. Copydanil on Kultuuriministeriet (kultuuriministeerium) luba koguda, hallata ja jagada õiguste omajatele nende teoste kasutamise eest kogutud salvestustasu.
- 12 Nokia turustab Taanis mobiiltelefone. Ta tarnib neid tooteid ettevõtjatele, kes müüvad neid omakorda edasi nii era- kui äriklientidele. Kõigil mobiiltelefonidel on sisemälu. Peale selle on teatavates mudelites täiendav mälukaart, mis erineb SIM-kaardist. Kui kasutaja mobiiltelefoni on paigaldatud mälukaart, on võimalik selliseid andmeid nagu telefonis salvestatud telefoninumbrid, kontaktid, ja fotod sellel talletada. Sellel saab talletada ka faile, mis sisaldavad muusikateoseid, filme ja muid autoriõigusega kaitstud teoseid. Sellised failid võivad olla alla laetud internetist või pärineda DVD-delt, CD-delt, MP3-mängijatelt või kasutajate arvutitest.
- 13 Põhikohtuasja poolte vahel ei ole vaidlust selles, et kui kasutaja talletab autoriõigusega kaitstud teoseid mobiiltelefonis, millel on nii sisemälu kui ka mälukaart, siis talletatakse need teosed tavaliselt mobiiltelefoni mälukaardil. Samas, kui kasutaja oma mobiiltelefoni seadeid muudab, võib ta talletada neid teoseid ka sisemälu.
- 14 Copydan on seisukohal, et autoriõiguse seadusega ette nähtud reprodutseerimisõiguse erandi eest õiglase hüvitise (edaspidi „õiglase hüvitis”) maksmise süsteem hõlmab mobiiltelefoni mälukaarte, välja arvatud eriti väikese mahuga mälukaardid. Seda arvestades esitas Copydan Nokia vastu hagi, nõudes, et viimaselt mõistetakse tema kasuks välja aastatel 2004–2009 imporditud mälukaartidelt isiklikuks tarbeks kopeerimise tasu.
- 15 Nokia väidab, et nimetatud salvestustasu ei pea maksma, kui reprodutseerimine ei ole on seaduslik ning kui autoriõiguste omaja ei ole luba andnud reproduktsiooni kasutamiseks, mis järgneb kaitstud teose allalaadimisele näiteks teatavalt veebipoe saidilt. Tema sõnul kuuluvad niisiis õiglase hüvitise süsteemi alla üksnes isiklikuks tarbeks seaduslikul viisil ilma autoriõiguste omaja loata tehtud reproduktsioonid. Mobiiltelefonide mälukaardid sisaldavad vaid harva selliseid koopiaid, mistõttu nendelt koopiatelt salvestustasu maksmist ei saa nõuda.
- 16 Neil asjaoludel otsustas Østre Landsret menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:
 - „1. Kas direktiiviga [2001/29] on kooskõlas liikmesriigi seadus, milles tagatakse õiguste omajatele salvestustasu reproduktsioonide eest, mis tehakse järgmisi allikaid kasutades:
 - a) failid, mille puhul on kõnealuseks kasutamiseks loa andnud õiguste omajad ning mille eest klient on maksnud (näiteks litsentseeritud sisu veebipoodidest);
 - b) failid, mille puhul on kõnealuseks kasutamiseks loa andnud õiguste omajad ning mille eest klient ei ole maksnud (näiteks litsentseeritud sisu, mida jagatakse seoses turunduskampaaniaga);
 - c) kasutaja enda DVD, CD, MP3-mängija, arvuti jne, mille puhul ei ole tõhusaid tehnilisi meetmeid rakendatud;
 - d) kasutaja enda DVD, CD, MP3-mängija, arvuti jne, mille puhul on tõhusaid tehnilisi meetmeid rakendatud;
 - e) kolmanda isiku DVD, CD, MP3-mängija, arvuti jne;
 - f) internetist või mujalt ebaseaduslikult kopeeritud teosed;

- g) mõnel muul viisil seaduslikult näiteks internetist kopeeritud failid (seaduslikest allikatest, mille puhul litsentsi ei ole antud).
2. Kuidas tuleb liikmesriikide õigusaktides, mis käsitlevad [...] õiglast hüvitist [...], arvesse võtta tõhusaid tehnilisi meetmeid (direktiivi [2001/29] artikli 6 tähenduses)?
3. Mida kujutavad endast [õiglase hüvitise] seisukohalt „olukorrad, kus mõju õiguste omajale on minimaalne”, millele viidatakse direktiivi põhjenduses 35, mille puhul ei oleks direktiiviga [2001/29] koosõlas liikmesriigi õigusnormid, millega nähakse ette õiguste omajatele hüvitise maksmine sellise isiklikuks tarbeks kopeerimise eest [...]?
4. a) Kui eeldada, et esmane või peamine mobiiltelefonide mälukaartide funktsioon ei ole isiklikuks tarbeks kopeerimine, siis kas direktiiviga [2001/29] on koosõlas liikmesriigi õigusnormid, mis tagavad õiguste omajatele hüvitise mobiiltelefonide mälukaartidele kopeerimise eest?
- b) Kui eeldada, et isiklikuks tarbeks kopeerimine on üks mitmest esmasest või peamisest mobiiltelefonide mälukaartide funktsioonist, siis kas direktiiviga [2001/29] on koosõlas liikmesriigi õigusnormid, mis tagavad õiguste omajatele hüvitise mobiiltelefonide mälukaartidele kopeerimise eest?
5. Kas direktiivi [2001/29] põhjenduses 31 kasutatud mõistega „tasakaal” ning „kahjul” põhineva „õiglase hüvitise” (direktiivi artikli 5 lõike 2 punkti b tähenduses) ühetaolise tõlgendamisega on koosõlas liikmesriigi õigusnormid, mille kohaselt mälukaartidelt kogutakse salvestustasu, samas kui salvestustasu ei koguta sisemälu sellistes seadmetes nagu MP3-mängijad või iPodid, mis on toodetud ja mida peamiselt kasutatakse isiklikuks tarbeks tehtud koopiate talletamiseks?
6. a) Kas direktiiviga [2001/29] on vastuolus liikmesriigi õigusnormid, mille kohaselt isiklikuks tarbeks kopeerimise tasu kogutakse tootjalt ja/või importijalt, kes müüb mälukaarte ettevõtjatele, kes müüvad need mälukaardid edasi nii era- kui äriklientidele, ilma et tootja ja/või importija oleks teadlik, kas mälukaardid on müüdnud era- või äriklientidele?
- b) Kas vastust kuuenda küsimuse punktile a mõjutab see, et liikmesriigis kehtivad õigusnormid, mis tagavad, et tootjad, importijad ja/või edasimüüjad ei pea maksma salvestustasu mälukaartide pealt, mida kasutatakse kutsetegevuses, et juhul, kui salvestustasu on siiski makstud, saavad tootjad, importijad ja/või edasimüüjad selle salvestustasu tagasi selliste mälukaartide pealt, mida kasutatakse kutsetegevuses, ning et tootjad, importijad ja/või edasimüüjad võivad müüa mälukaarte teistele ettevõtjatele, kes on registreeritud salvestustasusüsteemi haldava organisatsiooni juures, ilma et nad peaksid seejuures salvestustasu maksma?
- c) Kas vastust kuuenda küsimuse punktidele a ja b mõjutab see,
- i) et liikmesriigis kehtivad õigusnormid, mis tagavad, et tootjad, importijad ja/või edasimüüjad ei pea maksma salvestustasu mälukaartide pealt, mida kasutatakse kutsetegevuses, [olukorras, kus] mõistet „kutsetegevus” tõlgendatakse selliselt, et sellest tulenev mahaarvamisõigus kehtib ainult Copydani poolt aktsepteeritud ettevõtjatele ning salvestustasu tuleb maksta mälukaartide pealt, mida kasutavad kutsetegevuses muud ärikliendid, keda Copydan ei ole aktsepteerinud;
- ii) et liikmesriigis kehtivad õigusnormid, mis tagavad, et tootjad, importijad ja/või edasimüüjad saavad juhtudel, kui (teoreetiliselt) salvestustasu on tegelikult makstud, tagasi mälukaartidelt makstud salvestustasu, kui neid mälukaarte kasutatakse

kutsetegevuses, [olukorras, kus] [...] tegelikult saab ainult mälukaardi ostja nõuda salvestustasu tagastamist, [...] ning mälukaartide ostja peab esitama salvestustasu tagastamise taotluse Copydanile;

- iii) et liikmesriigis kehtivad õigusnormid, mis tagavad, et tootjad, importijad ja/või edasimüüjad võivad salvestustasu maksmata müüa mälukaarte teistele ettevõtjatele, kes on registreeritud salvestustasusüsteemi haldava organisatsiooni juures, [olukorras, kus] Copydan on salvestustasusüsteemi haldav organisatsioon ning need registreeritud ettevõtjad ei tea, kas mälukaardid on müüdud era- või äriklientidele?”

Eelotsuse küsimuste analüüs

Sissejuhatav märkus

- 17 Teatavates eelotsusetaotluse esitanud kohtu küsimustes ei ole direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 punktile b sõnaselgelt viidatud, samas on muudes küsimustes seda sätet nimetatud. Siiski tuleb eelotsusetaotluse põhjal selgesti mõista kõiki esitatud küsimusi nii, et nendes käsitletakse nimetatud sätet ning seetõttu analüüsib Euroopa Kohus neid küsimusi vastavat sätet arvestades.

Neljas küsimus

- 18 Neljanda küsimusega, mida tuleb uurida kõigepealt, soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada, kas direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 punktiga b on vastuolus siseriiklik õigusnorm, mis näeb ette õiglase hüvitise maksmise mitmefunktsiooniliste andmekandjate pealt nagu mobiiltelefonide mälukaardid, olenemata sellest, kas nende andmekandjate põhifunktsioon on isiklikuks tarbeks kopeerimine või mitte.
- 19 Sellega seoses tuleb märkida, et liikmesriigid, kes on oma siseriiklikus õiguses kehtestanud direktiivi artikli 5 lõike 2 punktis b ette nähtud reprodutseerimisõiguse isiklikuks tarbeks kasutatava koopia erandi (edaspidi „isiklikuks tarbeks kopeerimise erand”), on vastavalt sellele sätte muu hulgas kohustatud nägema ette reprodutseerimise ainuõiguse omajale õiglase hüvitise maksmise (kohtuotsused Padawan, C-467/08, EU:C:2010:620, punkt 30, ning Amazon.com International Sales jt, C-521/11, EU:C:2013:515, punkt 19).
- 20 Kuna direktiivi 2001/29 sätetes ei ole õiglase hüvitise süsteemi erinevaid elemente rohkem täpsustatud, on liikmesriikidel nende kindlaksmääramisel lai kaalutusõigus. Seega peavad liikmesriigid määrama kindlaks isikud, kes peavad seda hüvitist maksma ning määrama kindlaks hüvitise vormi, üksikasjaliku korra ja suuruse (vt selle kohta kohtuotsused Stichting de ThuisKopie, C-462/09, EU:C:2011:397, punkt 23, ning Amazon.com International Sales jt, EU:C:2013:515, punkt 20).
- 21 Samas peab õiglase hüvitise ning seetõttu selle aluseks olev süsteem ja hüvitise suurus olema seotud kahjuga, mida õiguste omajad isiklikuks tarbeks reprodutseerimise tõttu kannavad (vt selle kohta kohtuotsus Padawan, EU:C:2010:620, punktid 40 ja 42).
- 22 Kui reprodutseerimise ainuõiguse omajale kahju tekitanud isik on sama isik, kes reprodutseerib teost isiklikuks tarbeks ilma õiguse omajalt eelnevalt luba küsimata, tuleb sel isikul see kahju põhimõtteliselt heastada, rahastades õiguse omajale makstavat hüvitist (vt selle kohta kohtuotsused Padawan, EU:C:2010:620, punkt 45, ja Amazon.com International Sales jt, EU:C:2013:515, punkt 23).
- 23 Euroopa Kohus on siiski möönnud, et kuna praktikas on keeruline isiklikuks tarbeks kasutajaid tuvastada ning kohustada neid reprodutseerimise ainuõiguste omajatele tekitatud kahju hüvitama, võivad liikmesriigid õiglase hüvitise rahastamiseks seada sisse isiklikuks tarbeks kopeerimise tasu, mida

ei pea maksma asjaomased üksikisikud, vaid need, kelle käsutuses on digitaalseks reprodutseerimiseks kasutatavad seadmed, aparaadid ja andmekandjad ning kes teevad need reprodutseerimisseadmed ja andmekandjad õiguslikult või faktiliselt üksikisikutele kättesaadavaks või osutavad neile reprodutseerimisteenust. Nimetatud süsteemi kohaselt tuleb isiklikuks tarbeks kopeerimise tasu maksta asjaomastel reprodutseerimisseadmeid, -aparaate ja andmekandjaid käsutavatel isikutel (kohtuotsused Padawan, EU:C:2010:620, punkt 46, ning Amazon.com International Sales jt, EU:C:2013:515, punkt 24).

- 24 Sellega seoses ei ole vaja tõendada, et kõnealused füüsilised isikud reprodutseerivad teoseid asjaomaste seadmete, aparaatide ja andmekandjate abil isiklikuks tarbeks. Õiguspäraselt saab eeldada, et need isikud kasutavad seadmete kättesaadavaks tegemist täielikult ära, see tähendab kasutavad kõiki nende seadmete võimalikke funktsioone, seal hulgas reprodutseerimist (vt selle kohta kohtuotsus Padawan, EU:C:2010:620, punktid 54 ja 55).
- 25 Sellest tuleneb, et kui digitaalse kopeerimise seadmed, aparaadid ja andmekandjad on tehtud füüsilistele isikutele kui isiklikuks tarbeks kasutajatele kättesaadavaks, piisab ainuüksi nende omadusest teoseid reprodutseerida isiklikuks tarbeks kopeerimise tasu kohaldamise põhjendamiseks (vt selle kohta kohtuotsus Padawan, EU:C:2010:620, punkt 56).
- 26 Nii tuleneb Euroopa Kohtu praktikast, et põhimõtteliselt ei ole oluline, kas andmekandja on ühe- või mitmefunktsiooniline, ega ka see, kas reprodutseerimisfunktsioon on vastavalt olukorrale muude funktsioonidega võrreldes teisene, kuna lõppkasutajad kasutavad kõiki selle andmekandja võimalikke funktsioone.
- 27 Siiski võivad reprodutseerimisega seotud funktsiooni mitmefunktsionaalsus ja teisene tähtsus avaldada mõju õiglase hüvitise summale. Eelkõige peab see summa käesoleva kohtuotsuse punktis 21 nimetatud kaalutlusi arvestades olema kindlaks määratud pädevate ametiasutuste poolt ning põhimõtteliselt arvestades andmekandja vastavate teoste isiklikuks tarbeks reprodutseerimise mahtu.
- 28 Seetõttu, kui ilmneb, et teatava andmekandja kõik kasutajad teatavat funktsiooni praktikas peaaegu ei kasuta, ei pruugi selle funktsiooni kättesaadavaks tegemisega direktiivi 2001/29 põhjenduse 35 kohaselt õiglase hüvitise tasumise kohustust tekkida, kui õiguste omajatele põhjustatud kahju saab lugeda minimaalseks.
- 29 Kõiki eelnimetatud kaalutlusi arvestades tuleb neljandale küsimusele vastata, et direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 punktiga b ei ole vastuolus siseriiklik õigusnorm, mis näeb ette õiglase hüvitise maksmise selliste mitmefunktsiooniliste andmekandjate pealt nagu mobiiltelefonide mälukaartid, olenemata sellest, kas nende andmekandjate põhifunktsioon on isiklikuks tarbeks kopeerimine või mitte, juhul kui nende andmekandjate vähemalt üks, kasvõi teisejärguline funktsioon võimaldab nende valdajatel neid sel eesmärgil kasutada. Siiski võivad funktsiooni peamine või teisene tähtsus ning andmekandja reprodutseerimismahu suhteline suurus avaldada mõju õiglase hüvitise summale. Kui õiguste omajatele tekkivat kahju saab lugeda minimaalseks, ei pruugi kõnealuse funktsiooni kättesaadavaks tegemisega hüvitise maksmise kohustust tekkida.

Viies küsimus

- 30 Viienda küsimusega, mida tuleb uurida teiseks, soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada, kas direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 punktiga b on vastuolus siseriiklik õigusnorm, kehtestab isiklikuks tarbeks kopeerimise tasu maksmise tingimuse selliste andmekandjate tarnimise suhtes, mida võidakse kasutada isiklikuks tarbeks reprodutseerimise eesmärgil, nagu mobiiltelefonide mälukaartid, kuid mis ei kehtesta selle salvestustasu maksmise kohustust peamiselt isiklikuks tarbeks tehtud koopiade talletamiseks mõeldud koostisosade nagu MP3-mängijate sisemälude tarnimise suhtes.

- 31 Sellega seoses tuleb rõhutada, et direktiivi 2001/29 artiklis 5 sätestatud reprodutseerimisõiguse erandeid tuleb kohaldada, järgides Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklist 20 tulenevat võrdse kohtlemise põhiõigust, mis on liidu õiguse üldpõhimõte (vt viimati märgitu kohta kohtuotsus Glatzel, C-356/12, EU:C:2014:350, punkt 43).
- 32 Euroopa Kohtu praktika kohaselt nõuab võrdse kohtlemise põhimõte, et sarnaseid olukordi ei käsitletaks erinevalt ja erinevaid olukordi ei käsitletaks ühtemoodi, välja arvatud juhul, kui see on objektiivselt põhjendatud (vt eelkõige kohtuotsused Soukupová, C-401/11, EU:C:2013:223, punkt 29, ja Sky Italia, C-234/12, EU:C:2013:496, punkt 15).
- 33 Sellest tuleneb, et liikmesriigid ei saa näha ette sellist õiglase hüvitise üksikasjalikku korda, mille alusel kohaldatakse põhjendamatu ebavõrdselt eri liiki ettevõtjaid, kes turustavad võrdväärseid isiklikuks tarbeks kopeerimise erandi alla kuuluvaid esemeid, või kaitstud objektide eri liiki kasutajaid.
- 34 Põhikohtuasjas on selge, et siseriiklik õigusnorm viib selleni, et eristatakse ühelt poolt digitaalse kopeerimise funktsiooniga aparatuuridest eemaldatavaid andmekandjaid ja teiselt poolt nende aparatuuride lahutatamatuid koostisosi. Kui asjaomaste andmekandjate tarnimise eest tuleb maksta isiklikuks tarbeks kopeerimise tasu, siis koostisosade tarnimise puhul see nii ei ole.
- 35 Sellega seoses tuleb märkida, et ühelt poolt saab mitmefunktsioonilisi andmekandjaid nagu mobiiltelefoni mälukaarte ning teiselt poolt integreeritud koostisosasid nagu MP3-mängijate sisemälusid kasutada kaitstud teoste isiklikuks tarbeks reprodutseerimiseks ning põhjustada nii autoriõiguste omajatele kahju.
- 36 See analüüs on asjakohane ka mobiiltelefoni mälukaartide ja nende telefonide sisemälude osas. Isegi kui viimastel on telefoniaparatuuris mälukaartidega võrreldes sama reprodutseerimisfunktsioon, nagu tuleneb käesoleva kohtuotsuse punktist 13, ei nähtu Euroopa Kohtu valduses olevast toimikust, et nende tarnimise eest tuleb maksta isiklikuks tarbeks kopeerimise tasu.
- 37 Siiski peab eelotsusetaotluse esitanud kohus uurima, kas vastavalt olukorrale on muid asjaolusid, mis annavad alust tuvastada, et hoolimata sellest, et kõnealustel integreeritud koostisosadel on reprodutseerimisega seoses mobiiltelefoni mälukaartidega sama funktsioon, ei ole nimetatud koostisosad õiglase hüvitisega seotud nõuete seisukohalt võrdväärset.
- 38 Siinkohal võiks eelotsusetaotluse esitanud kohus eelkõige hinnata selle asjaolu võimalikku mõju, et nimetatud koostisosad on neist aparatuuridest, kuhu need on integreeritud, lahutatamatud, samas kui sellised identse reprodutseerimiseesmärgi täitmiseks kasutatavad andmekandjad nagu mälukaardid on eemaldatavad, mis võib lihtsustada samade teoste täiendavat kopeerimist muudele andmekandjatele.
- 39 Juhul, kui eelotsusetaotluse esitanud kohus järeldeb, et kõnealused koostisosad ja andmekandjad on õiglase hüvitisega seotud nõuete seisukohalt võrdväärset, tuleb tal seejärel kontrollida, kas õiglase hüvitise siseriiklikust süteemist tulenev erinev kohtlemine on põhjendatud.
- 40 Erinev kohtlemine võib olla põhjendatud muu hulgas juhul, kui isiklikuks tarbeks reprodutseerimiseks kasutatavate integreeritud koostisosade, mitte aga põhikohtuasjas käsitletavate eemaldatavate andmekandjate eest saavad õiguste omajad õiglast hüvitist muul kujul.
- 41 Kõiki eelnimetatud kaalutlusi arvestades tuleb viiendale küsimusele vastata, et direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 punktiga b ei ole vastuolus siseriiklik õigusnorm, mis kehtestab isiklikuks tarbeks kopeerimise tasu maksmise tingimuse selliste andmekandjate tarnimise suhtes, mida võidakse kasutada isiklikuks tarbeks reprodutseerimise eesmärgil, nagu mobiiltelefonide mälukaardid, kuid mis ei kehtesta selle salvestustasu maksmise kohustust peamiselt isiklikuks tarbeks tehtud koopiade talletamiseks

mõeldud koostisosade nagu MP3-mängijate sisemälude tarnimise suhtes, sest need erinevad andmekandjate ja koostisosade liigid ei ole võrdväärsed või nende erinev kohtlemine on põhjendatud, seda tuleb aga kontrollida eelotsusetaotluse esitanud kohtul.

Kuuues küsimus

- 42 Kuuenda küsimusega, mida tuleb uurida kolmandaks, soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada, kas direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 punkti b tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus siseriiklik õigusnorm, millega pannakse isiklikuks tarbeks kopeerimise tasu maksmise kohustus tootjatele ja importijatele, kes müüvad mobiiltelefoni mälukaarte äriklientidele, teades, et viimased kavatsevad müüa need kaardid edasi, kuid teadmata, kas nende kaartide lõppostjad on era- või ärikliendid. Peale selle küsib eelotsusetaotluse esitanud kohus, kas vastust sellele küsimusele mõjutab asjaolu, et need tootjad ja importijad
- on salvestustasu maksmisest vabastatud, kui nad müüvad neid mälukaarte äriklientidele, kes on salvestustasusid haldavas organisatsioonis registreeritud, ja
 - saavad salvestustasu tagasi, kui mobiiltelefoni mälukaarte kasutatakse kutsetegevuses, arvestades asjaolu, et praktikas võib isiklikuks tarbeks kopeerimise tasu tagasi saada üksnes mälukaardi lõppostja, kui ta esitab salvestustasusid haldavale organisatsioonile vastavasisulise taotluse.
- 43 Nagu käesoleva kohtuotsuse punktis 23 märgitud, on liikmesriikidel õiglase hüvitise rahastamiseks lubatud kehtestada isiklikuks tarbeks kopeerimise tasu, mida ei pea maksma asjaomased üksikisikud, vaid need, kelle käsutuses on digitaalseks reprodutseerimise seadmed, aparaadid ja andmekandjad ning kes teevad need õiguslikult või faktiliselt üksikisikutele kättesaadavaks või osutavad neile reprodutseerimisteenust.
- 44 Euroopa Kohtu praktikast nähtub ka, et liikmesriigid võivad teatavatel tingimustel kohaldada isiklikuks tarbeks kopeerimise tasu reprodutseerimiseks sobivatele andmekandjatele neil vahet tegemata, seal hulgas juhul, kui nende lõppkasutus ei kuulu direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 punkti b kohaldamisalasse (vt selle kohta kohtuotsus Amazon.com International Sales jt, EU:C:2013:515, punkt 31).
- 45 Sellise salvestustasu kohaldamise süsteem ei ole kõnealuse sättega kooskõlas, välja arvatud, kui selle kehtestamine on põhjendatud praktiliste raskustega ning kui salvestustasu maksjatel on õigus salvestustasu tagastamisele, kui seda ei olnud vaja maksta (vt selle kohta kohtuotsus Amazon.com International Sales jt, EU:C:2013:515, punkt 31).
- 46 Isiklikuks tarbeks kopeerimise tasu süsteem võib olla põhjendatud vajadusega heastada olukord, kus lõppkasutajate kindlakstegemine on võimatu, või nende kindlakstegemise praktilistest või teistest sarnastest raskustest (vt selle kohta kohtuotsus Amazon.com International Sales jt, EU:C:2013:515, punktid 31 ja 34).
- 47 Samas nähtub Euroopa Kohtu praktikast, et igal juhul ei tohi seda salvestustasu kohaldada reprodutseerimiseseadmete, -aparaatide ja -andmekandjate tarnimisele muudele kui füüsilistele isikutele eesmärgil, mis ilmselgelt erineb isiklikuks tarbeks reprodutseerimisest (vt selle kohta kohtuotsused Padawan, EU:C:2010:620, punkt 52, ning Amazon.com International Sales jt, EU:C:2013:515, punkt 28).
- 48 Mis aga puutub sama salvestustasu tagasisaamise õigusesse, siis peab see õigus olema tõhus ja ei tohi muuta väljapool direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 punkt b kohaldamisala makstud salvestustasu tagastamist ülemäära raskeks (vt selle kohta kohtuotsus Amazon.com International Sales jt, EU:C:2013:515, punktid 31 ja 34).

- 49 Põhikohtuasjas tuleb eelotsusetaotluse esitanud kohtul teha esiteks kindlaks, kas mobiiltelefoni mälukaartide turuleviimisel isiklikuks tarbeks kopeerimise tasu maksmist kohustava süsteemi kehtestamine on selliste praktiliste raskuste olemasolu tõttu põhjendatud, nagu on nimetatud käesoleva kohtuotsuse punktis 46.
- 50 Selles osas nähtub käesoleva kohtuotsuse punktis 47 osutatud kaalutlustest, et nende kaartide turuleviimine peab olema kõnealuse salvestustasu maksmisest vabastatud juhul, kui tootja või importija tõendab, et ta on tarninud vastavad kaardid muudele kui füüsilistele isikutele eesmärgil, mis ilmselgelt erineb isiklikuks tarbeks reprodutseerimisest.
- 51 Peale selle tuleb nentida, et lõppkasutajate kindlakstegemisega ja vastava salvestustasu kogumisega seotud praktilised probleemid ei saa põhjendada kõnealuse vabastuse kohaldamise piiramist mobiiltelefoni mälukaartide tarnimisele üksnes sellistele äriklientidele, kes on kantud isiklikuks tarbeks kopeerimise tasu haldava organisatsiooni vastavasse registrisse. Selline piirang seaks sisse äriühingute eri rühmade ebavõrdse kohtlemise, kuna isiklikuks tarbeks kopeerimise tasu puudutavas osas on nad kõik võrdväärses olukorras, olgu nad selles organisatsioonis registreeritud või mitte.
- 52 Teiseks peab eelotsusetaotluse esitanud kohus kontrollima salvestustasu tagasisaamise õiguse ulatust, tõhusust, kättesaadavust, sellele tehtud reklaami ja selle kasutamise lihtsust, otsustamaks, kuivõrd selline õigus isiklikuks tarbeks kopeerimise tasu tagastamisele võimaldab süsteemi tõttu tekkiva tasakaalu puudumist leevendada, et olukord vastaks kindlaks tehtud praktilistele raskustele (vt kohtuotsus Amazon.com International Sales jt, EU:C:2013:515, punkt 36).
- 53 Sellega seoses tuleb märkida, et kui põhikohtuasjas käsitletav isiklikuks tarbeks kopeerimise tasu süsteem võimaldab salvestustasu maksjatel saada salvestustasu summa asjaomaste mobiiltelefonide hinnalt tagasi ning seega kannab salvestustasu kulu lõppkasutaja, on see põhimõtteliselt kooskõlas autoriõiguse omajate ja kaitstud objektide kasutajate huvide õiglase tasakaaluga, mida on käsitletud direktiivi 2001/29 põhjenduses 31, kui üksnes telefoni lõppostja võib saada salvestustasu tagasi ning selle tagastamise suhtes kehtib salvestustasusid haldavale organisatsioonile vastavasisulise taotluse esitamise tingimus.
- 54 Kui see võimalus on tagatud, ei ole oluline, kas kõnealuste telefonide tootjad või importijad, kes peavad isiklikuks tarbeks kopeerimise tasu maksma, omavad teavet selle kohta, kas nende telefonide lõppostjad on füüsilised või juriidilised isikud, või ei oma nad seda teavet.
- 55 Eelnimetatud kaalutlusi arvestades tuleb kuuendale küsimusele vastata, et direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 punkti b tuleb tõlgendada nii, et sellega ei ole vastuolus siseriiklik õigusnorm, millega pannakse isiklikuks tarbeks kopeerimise tasu maksmise kohustus tootjatele ja importijatele, kes müüvad mobiiltelefoni mälukaarte äriklientidele, teades, et viimased kavatsevad müüa need kaardid edasi, kuid teadmata, kas nende kaartide lõppostjad on era- või ärikliendid, kui
- sellise süsteemi kehtestamine on põhjendatud praktiliste raskustega;
 - tasu maksjad on salvestustasu maksmisest vabastatud, kui nad tõendavad, et nad on tarninud mobiiltelefoni mälukaardid muudele kui füüsilistele isikutele eesmärgil, mis ilmselgelt erineb isiklikuks tarbeks reprodutseerimisest, arvestades asjaolu, et seda vabastust ei saa piirata tarnimisele üksnes äriklientidele, kes on salvestustasusid haldavas organisatsioonis registreeritud;
 - selline süsteem näeb ette isiklikuks tarbeks kopeerimise tasu tagastamise õiguse, mis on tõhus ja ei muuda makstud salvestustasu tagastamist ülemäära raskeks, kusjuures tasu saab tagastada üksnes mälukaardi lõppostjale, kes peab selleks esitama salvestustasusid haldavale organisatsioonile vastavasisulise taotluse.

Kolmas küsimus

- 56 Kolmanda küsimusega, mida tuleb uurida neljandaks, soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada, kuidas tuleb tõlgendada direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 punkti b koostoimes selle direktiivi põhjendusega 35, mille kohaselt teatud olukordades, kus põhjustatud „mõju õiguste omajale on minimaalne, võib salvestustasu maksmise kohustust mitte tekkida”.
- 57 Sellega seoses tuleb esiteks märkida, et direktiivi 2001/29 eesmärk on ühtlustada infoühiskonnas autoriõiguse ja sellega kaasnevate õiguste vaid teatavaid aspekte (kohtuotsus Padawan, EU:C:2010:620, punkt 35). Teiseks on direktiivi üldine ülesehitus piiritletud mitme sättega, mis ilmestavad Euroopa Liidu õiguslooja tahet anda liikmesriikidele selle rakendamisel kaalutusõigus, nagu artikkel 5, milles on nähtud ette mitu erandit ja piirangut, mida need riigid võivad oma siseriiklikku õigusesse üle võtta.
- 58 Peale selle peavad direktiivi põhjenduse 35 kohaselt saama õiguste omajad teatavate erandite ja piirangute korral õiglast hüvitist. Olukordades aga, kus põhjustatud kahju õiguste omajale on minimaalne, ei pruugi salvestustasu maksmise kohustust tekkida.
- 59 Samuti nagu on liikmesriikidel lubatud näha ette direktiivi 2001/29 artikli 5 lõikes 2 sätestatud üks või teine erand või jätta see ette nägemata, on neil, nagu direktiivi põhjendus 35 kinnitab, olukordades, mis kuuluvad nende vabal valikul kehtestatud erandite kohaldamisalasse, õigus näha õiglase hüvitise maksmise suhtes ette erand, kui kahju õiguste omajale on minimaalne.
- 60 See järeldus on täielikult kohaldatav isiklikuks tarbeks kopeerimise erandile, mis on ette nähtud direktiivi artikli 5 lõike 2 punktis b.
- 61 Eelnevates punktides käsitletud põhjustel kuulub ka direktiivi põhjenduse 35 tähenduses „minimaalseks” loetava kahju künnise kindlaksmääramine liikmesriikide kaalutusõiguse alla niivõrd, kui võrd selle künnise kohaldamine on kooskõlas muu hulgas võrdse kohtlemise põhimõttega, nagu sellele on osutatud käesoleva kohtuotsuse punktis 31.
- 62 Eelnimetatud kaalutlusi arvestades tuleb kolmandale küsimusele vastata, et direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 punkti b koostoimes selle direktiivi põhjendusega 35 tuleb tõlgendada nii, et selle alusel on liikmesriikidel lubatud näha isiklikuks tarbeks kopeerimise erandi kohaldamisalal olevatel juhtudel õiglase hüvitise maksmise suhtes ette vabastus, kui kahju õiguste omajale on neil juhtudel minimaalne. Liikmesriikide pädevusse kuulub sellise kahju künnise kindlaksmääramine, võttes arvesse, et selle künnise kohaldamine peab olema kooskõlas muu hulgas võrdse kohtlemise põhimõttega.

Esimese küsimuse punktid a ja b

- 63 Esimese küsimuse punktidega a ja b soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada, milline mõju on õiguste omaja antud loal kasutada eelkõige isiklikuks tarbeks reprodutseerimiseks kaitstud teoseid sisaldavaid faile silmas pidades direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 punktist b tulenevaid nõudeid eelkõige õiglast hüvitist puudutavas osas.
- 64 Käesoleva kohtuotsuse punktides 24 ja 25 nähtub, et ei ole vaja tõendada, et nende failide kasutajad reprodutseerivad teoseid tõesti isiklikuks tarbeks, kuna nende kasutajate puhul saab õiguspäraselt eeldada, et nad kasutavad failide kättesaadavaks tegemist täielikult ära. Sellest tuleneb, et kui õiguste omaja lubab füüsilisel isikul selliseid faile kasutada, muutes need talle kättesaadavaks, on isiklikuks tarbeks kopeerimise tasu kohaldamine põhjendatud pelgalt võimaluse andmise tõttu kasutada neid faile kaitstud teoste reprodutseerimiseks.

- 65 Samas on Euroopa Kohus sedastanud seoses mõjuga, mida õiguste omaja luba kaitstud teoseid sisaldavaid faile kasutada avaldab õiglasele hüvitisele, et kui liikmesriik on otsustanud direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 alusel jätta selle sätte esemelisest kohaldamisalast täielikult välja õiguste omaja õiguse lubada oma teost isiklikuks tarbeks reprodutseerida, siis ei ole õiguste omaja võimalikul loa andmisel selle liikmesriigi õiguse alusel õiguslikke tagajärgi. Seega ei mõjuta selline loa andmine mingil moel kahju, mis on õiguste omajale tekkinud asjaomast õigust äravõtva meetme kehtestamise tagajärjel, ja seega ei saa see kuidagi mõjutada õiglast hüvitist, mis direktiivi asjaomase sätte alusel on ette nähtud kas kohustusliku või võimalikuna (vt kohtuotsus VG Wort jt, C-457/11–C-460/11, EU:C:2013:426, punkt 37).
- 66 Kuna nimetatud loa andmisel puuduvad käesoleva kohtuotsuse eelmises punktis märgitud tingimustel õiguslikud tagajärjed, ei teki sellest iseenesest asjaomaste failide kasutajale kohustust maksta failide kasutamist lubanud õiguste omajale isiklikuks tarbeks reprodutseerimise eest tasu.
- 67 Eelnimetatud kaalutlusi arvestades tuleb esimese küsimuse punktidele a ja b vastata, et direktiivi 2001/29 tuleb tõlgendada nii, et kui liikmesriik on otsustanud direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 alusel jätta selle sätte esemelisest kohaldamisalast täielikult välja õiguste omaja õiguse lubada oma teost isiklikuks tarbeks reprodutseerida, siis ei mõjuta õiguste omaja poolt teoseid sisaldavate failide kasutamiseks loa andmine kohustust maksta õiglast hüvitist selle direktiivi artikli 5 lõike 2 punkti b kohaselt nimetatud failide abil tehtud reproduktsioonide eest, ning nimetatud loast tulenevalt ei teki iseenesest asjaomaste failide kasutajale kohustust maksta õiguste omajale tasu.
- Esimese küsimuse punktid c ja d ning teine küsimus*
- 68 Esimese küsimuse punktidega c ja d ning teise küsimusega, mida tuleb uurida nendega koos, soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada, kas direktiivi 2001/29 artiklis 6 nimetatud tehniliste meetmete rakendamine selliste seadmete suhtes, mida kasutatakse kaitstud teoste reprodutseerimiseks, nagu DVD-d, CD-d, MP3-mängijad või arvutid, võib mõjutada sellistelt seadmetelt isiklikuks tarbeks reprodutseerimise ees makstavat õiglast hüvitist.
- 69 Selles osas on Euroopa Kohus juba sedastanud, et direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 punktis b viidatud tehniliste meetmete eesmärk on piirata toiminguid, milleks puudub õiguste omaja luba, see tähendab tagada selle sätte õige kohaldamine ning sel viisil hoida ära toimingud, mis ei vasta selle sättega ette nähtud rangetele tingimustele (kohtuotsused VG Wort jt, EU:C:2013:426, punkt 51, ja ACI Adam jt, C-435/12, EU:C:2014:254, punkt 43).
- 70 Pealegi, kuna isiklikuks tarbeks kopeerimise erandi kehtestavad ning loa sellise kopeerimise eesmärgil teoste ja muude kaitstud objektide kasutamiseks annavad liikmesriigid, mitte õiguste omajad, siis on selle liikmesriigi ülesanne, kes on seda erandit ette nähes andnud isiklikuks tarbeks kopeerimiseks loa, tagada kõnealuse erandi õige kohaldamine ja nii vähendada toiminguid, milleks õiguste omaja ei ole luba andnud (kohtuotsused VG Wort jt, EU:C:2013:426, punktid 52 ja 53, ja ACI Adam jt, EU:C:2014:254, punkt 44).
- 71 Direktiivi 2001/29 artiklis 6 nimetatud tehniliste meetmete kohaldamise vabatahtlikkust arvestades ei saa Euroopa Kohtu sõnul kõnealuste meetmete kohaldamata jätmise, isegi kui selline võimalus on olemas, tuua kaasa õiglase hüvitise äralangemist (kohtuotsus VG Wort jt, EU:C:2013:426, punkt 57).
- 72 Siiski on võimalik, et asjaomane liikmesriik seab õiguste omajatele makstava õiglase hüvitise konkreetse suuruse sõltuvusse sellest, kas neid meetmeid kohaldatakse või mitte, selleks et tegelikult ajendada õiguste omajaid selliseid meetmeid võtma ja andma nii vabatahtlikult isiklikuks tarbeks kopeerimise erandi nõuetekohasesse kohaldamisse oma panuse (kohtuotsus VG Wort jt, EU:C:2013:426, punkt 58).

73 Seetõttu tuleb esimese küsimuse punktidele c ja d ning teisele küsimusele vastata, et direktiivi 2001/29 artiklis 6 nimetatud tehniliste meetmete rakendamine selliste seadmete suhtes, mida kasutatakse kaitstud teoste reprodutseerimiseks, nagu DVD-d, CD-d, MP3-mängijad või arvutid, ei mõjuta sellistelt seadmetelt isiklikuks tarbeks reprodutseerimise eest makstavat õiglast hüvitist. Samas võib nende rakendamine mõjutada hüvitise konkreetset suurust.

Esimese küsimuse punkt f

74 Esimese küsimuse punktiga f, mida tuleb uurida seitsmendaks, soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada, kas direktiiviga 2001/29 on vastuolus siseriiklik õigusnorm, mis näeb ette õiglase hüvitise reprodutseerimise eest, mis on tehtud ebaseaduslikust allikast, see tähendab kaitstud teostest, mis on tehtud avalikkusele kättesaadavaks ilma õiguse omaja loata.

75 Euroopa Kohus on juba sedastanud, et kõnealuse direktiiviga on vastuolus siseriiklik õigusnorm, mis ei erista olukorda, kus isiklikuks tarbeks reprodutseerimine toimub seaduslikust allikast, sellest, kui see toimub ebaseaduslikust allikast (vt selle kohta kohtuotsus ACI Adam jt, EU:C:2014:254, punkt 58).

76 Sellega seoses on Euroopa Kohus nentunud, direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 punkti b range tõlgendamiseks on vastuolus nimetatud sätte mõtestamine nii, et see säte kohustab autoriõiguse omajaid lisaks asjaomasele sõnaselgelt väljendatud piirangule leppima oma õiguste rikkumistega, mis võivad isiklikuks tarbeks koopia teemisega kaasneda (vt selle kohta kohtuotsus ACI Adam jt, EU:C:2014:254, punkt 31).

77 Peale selle on Euroopa Kohus märkinud, et selline isiklikuks tarbeks kopeerimise tasu süsteem, nagu on kõne all põhikohtuasjas, mis ei erista salvestustasu saajate õiglase hüvitise arvutamisel olukorda, kus isiklikuks tarbeks reprodutseerimine toimub seaduslikust allikast, sellest kui see toimub ebaseaduslikust allikast, ei taga õiglast tasakaalu autoriõiguse omajate ning kaitstud objektide kasutajate huvide vahel, kuna sellises süsteemis pannakse hüvitamise kohustus kaudselt kõigile kasutajatele, kes omandavad sellised seadmed, aparaadid ja andmekandjad, millelt makstakse asjaomast salvestustasu (vt selle kohta kohtuotsus ACI Adam jt, EU:C:2014:254, punktid 54–56).

78 Makstes reprodutseerimise allika seaduslikkusest või ebaseaduslikkusest sõltumata asjaomast kindlaks määratud salvestustasu, aitavad nimetatud kasutajad paratamatult kaasa kahju hüvitamisele, mis on tekitatud ebaseaduslikust allikast isiklikuks tarbeks kopeerimisega, mis on direktiiviga 2001/29 keelatud, ning seega on jäetud nende kanda märkimisväärne täiendav kulu selle võimaluse säilitamiseks, et direktiivi artikli 5 lõike 2 punktiga b hõlmatud koopiaid saaks isiklikuks tarbeks teha (vt kohtuotsus ACI Adam jt, EU:C:2014:254, punkt 56).

79 Eelnimetatud kaalutlusi arvestades tuleb esimese küsimuse punktile f vastata, et direktiiviga 2001/29 on vastuolus siseriiklik õigusnorm, mis näeb ette õiglase hüvitise reprodutseerimise eest, mis on tehtud ebaseaduslikust allikast, see tähendab kaitstud teostest, mis on tehtud avalikkusele kättesaadavaks ilma õiguse omaja loata.

Esimese küsimuse punkt e

80 Esimese küsimuse punktiga e, mida tuleb uurida kaheksandaks, soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada, kas direktiiviga 2001/29 on vastuolus siseriiklik õigusnorm, mis näeb ette õiglase hüvitise kaitstud teoste reprodutseerimise eest füüsilise isiku poolt kolmandale isikule kuuluvast seadmest või selle abil.

81 Sellega seoses tuleb märkida, et direktiivi artikli 5 lõike 2 punktis b on nimetatud kolm elementi, mis koos määravad kindlaks selle kohaldamisala. Esimene puudutab reprodutseerimise objekti, teine reprodutseerimist teostavaid isikuid ja kolmas reprodutseerimist ennast.

- 82 Kõigepealt mis puutub reprodutseerimise objekti, siis tuleb meenutada, et kõnealune säte näeb ette erandi õiguste omaja ainuõiguse suhtes lubada või keelata asjaomase teose reprodutseerimist. See eeldab paratamatult, et sättega hõlmatav reprodutseerimise objekt on kaitstud teos, mitte võltsing või piraatkoopia (vt selle kohta kohtuotsus ACI Adam jt, EU:C:2014:254, punkt 58).
- 83 Seejärel mis puutub isikusse, kellel on lubatud reproduktsioon teha, siis täpsustab direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 punkt b, et üksnes füüsiline isik saab teha kaitstud teosest isiklikuks tarbeks koopia, mille kasutuseesmärk ei ole otseselt ega kaudselt kaubanduslik.
- 84 Lõpuks, mis puudutab reprodutseerimist ennast, siis direktiivi artikli 5 lõike 2 punkt b täpsustab üksnes andmekandjad, millele võib kaitstud teos olla reprodutseeritud.
- 85 Tegelikult piisab sellest, kui võrrelda isiklikuks tarbeks kopeerimise erandi sõnastust direktiivi artikli 5 lõike 2 punktis a ette nähtud kopeerimise erandi sõnastusega. Kui viimane on kohaldatav „paber- ja muul[e] samalaadsel[e] kandjal[e] reproduktsioonid[ele]”, siis isiklikuks tarbeks kopeerimise erand on kohaldatav „mis tahes kandjal reproduktsioonid[ele]”.
- 86 Seevastu ei täpsusta direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 punkti b sõnastus sugugi nende andmekandjate olemust, millest või mille abil isiklikuks tarbeks koopia tehakse. Eelkõige ei ole selles midagi märgitud selle seose juriidilise olemuse kohta, mis nagu omandiõigus võib ühendada asjaomast füüsilist isikut kui isiklikuks tarbeks tehtud reproduktsiooni autorit ja tema kasutatud seadet.
- 87 Tuleb aga märkida esiteks, et kõnealuses sättes ette nähtud erandit tuleb tõlgendada kitsalt, nii et tõlgendus ei tohi minna kaugemale selles sättes otseselt ette nähtud juhtudest (vt analoogia alusel kohtuotsused ACI Adam jt, EU:C:2014:254, punkt 23, ja Melzer, C-228/11, EU:C:2013:305, punkt 24)
- 88 Teiseks on direktiivi 2001/29 eesmärk ühtlustada infoühiskonnas autoriõiguse ja sellega kaasnevate õiguste vaid teatavaid aspekte (kohtuotsus Padawan, EU:C:2010:620, punkt 35). Kui liidu õiguslooja ei nimetanud selles direktiivis käesoleva kohtuotsuse punktis 86 käsitletud andmekandjate olemust ja erisusi, siis leidis ta, et need ei ole osalise ühtlustamisega taotletavat eesmärki arvestades asjakohased.
- 89 Sellest tuleneb, et küsimus, kas üksikisiku poolt isiklikuks tarbeks kopeerimiseks kasutatav seade peab kuuluma temale või võib see kuuluda kolmandale isikule, ei kuulu direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 punkti b kohaldamisalasse.
- 90 Vastupidi Euroopa Komisjoni seisukohale ei tule neil asjaoludel tõlgendada direktiivi artikli 5 lõike 2 punkti b koostoimes selle artikli 5 lõikega 5, kuna viimase eesmärk ei ole mõjutada direktiivi artikli 5 lõike 2 sätete sisu ega ka laiendada selles ette nähtud erandite ja piirangute ulatust (vt kohtuotsus ACI Adam jt, EU:C:2014:254, punkt 26).
- 91 Eelnimetatud kaalutlusi arvestades tuleb esimese küsimuse punktile e vastata, et direktiiviga 2001/29 ei ole vastuolus siseriiklik õigusnorm, mis näeb ette õiglase hüvitise kaitstud teosest füüsilise isiku poolt kolmandale isikule kuuluva seadmega või selle abil tehtud reproduktsiooni eest.

Esimese küsimuse punkt g

- 92 Esimese küsimuse punktiga g, mida tuleb uurida üheksandaks, soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus teada, kas direktiiviga 2001/29 on vastuolus siseriiklik õigusnorm, mis näeb ette õiglase hüvitise reproduktsioonide eest, mis on tehtud seaduslikust allikast „mõnel muul viisil” nagu näitkeks internet.

- 93 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt tuleb siis, kui siseriiklik kohus ei ole esitanud Euroopa Kohtule vajalikke faktilisi ja õiguslikke asjaolusid, et anda eelotsuse küsimusele tarvilik vastus, tunnistada see küsimus vastuvõetamatuks (vt selle kohta kohtuotsus *Belvedere Costruzioni*, C-500/10, EU:C:2012:186, punkt 16, ja kohtumäärus *Stefan*, C-329/13, EU:C:2014:815, punkt 24).
- 94 Käesoleval juhul ei ole eelotsusetaotluse esitanud kohus piisavalt asjaolusid esitatud küsimuse esemeks olevate reproduktsioonide olemuse kohta.
- 95 Neil asjaoludel ei saa Euroopa Kohus anda esimese küsimuse punktile g tarvilikku vastust. Seetõttu tuleb see vastuvõetamatuse tõttu jätta läbivaatamata.

Kohtukulud

- 96 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus poolelioleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse siseriiklik kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamise seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (neljas koda) otsustab:

1. Euroopa Parlamendi ja nõukogu 22. mai 2001. aasta direktiivi 2001/29/EÜ autoriõiguse ja sellega kaasnevate õiguste teatavate aspektide ühtlustamise kohta infoühiskonnas artikli 5 lõike 2 punktiga b ei ole vastuolus siseriiklik õigusnorm, mis näeb reprodutseerimisõiguse isiklikuks tarbeks kopeerimise erandi alusel ette õiglase hüvitise maksmise selliste mitmefunktsiooniliste andmekandjate pealt nagu mobiiltelefonide mälukaartid, olenemata sellest, kas nende andmekandjate põhifunktsioon on isiklikuks tarbeks kopeerimine või mitte, juhul kui nende andmekandjate vähemalt üks, kasvõi teisejärguline funktsioon võimaldab nende valdajatel neid sel eesmärgil kasutada. Siiski võivad funktsiooni peamine või teine tähtsus ning andmekandja reprodutseerimismahu suhteline suurus avaldada mõju õiglase hüvitise summale. Kui õiguste omajatele tekivad kahju saab lugeda minimaalseks, ei pruugi kõnealuse funktsiooni kättesaadavaks tegemisega hüvitise maksmise kohustust tekkida.
2. Direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 punktiga b ei ole vastuolus siseriiklik õigusnorm, mis kehtestab reprodutseerimisõigusest tehtava isiklikuks tarbeks kopeerimise erandi eest makstava õiglase hüvitise rahastamiseks mõeldud isiklikuks tarbeks kopeerimise tasu maksmise tingimuse selliste andmekandjate tarnimise suhtes, mida võidakse kasutada isiklikuks tarbeks reprodutseerimise eesmärgil, nagu mobiiltelefonide mälukaartid, kuid mis ei kehtesta selle salvestustasu maksmise kohustust peamiselt isiklikuks tarbeks tehtud koopiate talletamiseks mõeldud koostisosade nagu MP3-mängijate sisemälude tarnimise suhtes, sest need erinevad andmekandjate ja koostisosade liigid ei ole võrdväärsed või nende erinev kohtlemine on põhjendatud, seda tuleb aga kontrollida eelotsusetaotluse esitanud kohtul.
3. Direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 punkti b tuleb tõlgendada nii, et sellega ei ole vastuolus siseriiklik õigusnorm, millega pannakse reprodutseerimisõigusest tehtava isiklikuks tarbeks kopeerimise erandi eest makstava õiglase hüvitise rahastamiseks mõeldud isiklikuks tarbeks kopeerimise tasu maksmise kohustus tootjatele ja importijatele, kes müüvad mobiiltelefoni mälukaarte äriklientidele, teades, et viimased kavatsevad müüa need kaardid edasi, kuid teadmata, kas nende kaartide lõppostjad on era- või ärikliendid, kui
— sellise süsteemi kehtestamine on põhjendatud praktiliste raskustega;

- tasu maksjad on salvestustasu maksmisest vabastatud, kui nad tõendavad, et nad on tarninud mobiiltelefoni mälukaardid muudele kui füüsilistele isikutele eesmärgil, mis ilmselgelt erineb isiklikuks tarbeks reprodutseerimisest, arvestades asjaolu, et seda vabastust ei saa piirata tarnimisele üksnes äriklientidele, kes on salvestustasusid haldavas organisatsioonis registreeritud;
 - selline süsteem näeb ette isiklikuks tarbeks kopeerimise tasu tagastamise õiguse, mis on tõhus ja ei muuda makstud salvestustasu tagastamist ülemäära raskeks, kusjuures tasu saab tagastada üksnes mälukaardi lõppostjale, kes peab selleks esitama salvestustasusid haldavale organisatsioonile vastavasisulise taotluse.
4. Direktiivi 2001/29 artikli 5 lõike 2 punkti b koostoimes selle direktiivi põhjendusega 35 tuleb tõlgendada nii, et selle alusel on liikmesriikidel lubatud näha reprodutseerimisõigusest tehtava isiklikuks tarbeks kopeerimise erandi kohaldamisalas olevatel juhtudel sellise erandi eest õiglase hüvitise maksmise suhtes ette erand, kui kahju õiguste omajale on neil juhtudel minimaalne. Liikmesriikide pädevusse kuulub sellise kahju künnise kindlaksmääramine, võttes arvesse, et selle künnise kohaldamine peab olema kooskõlas muu hulgas võrdse kohtlemise põhimõttega.
 5. Direktiivi 2001/29 tuleb tõlgendada nii, et kui liikmesriik on otsustanud selle direktiivi artikli 5 lõike 2 alusel jätta selle sätte esemelisest kohaldamisalast täielikult välja õiguste omaja õiguse lubada oma teost isiklikuks tarbeks reprodutseerida, siis ei mõjuta õiguste omaja poolt teoseid sisaldavate failide kasutamiseks loa andmine kohustust maksta reprodutseerimisõiguse isiklikuks tarbeks kopeerimise erandi eest õiglast hüvitist selle direktiivi artikli 5 lõike 2 punkti b kohaselt nimetatud failide abil tehtud reproduktsioonide eest, ning nimetatud loast tulenevalt ei teki iseenesest asjaomaste failide kasutajale kohustust maksta õiguste omajale tasu.
 6. Direktiivi 2001/29 artiklis 6 nimetatud tehniliste meetmete rakendamine selliste seadmete suhtes, mida kasutatakse kaitstud teoste reprodutseerimiseks, nagu DVD-d, CD-d, MP3-mängijad või arvutid, ei mõjuta kohustust maksta sellistelt seadmetelt reprodutseerimisõiguse isiklikuks tarbeks kopeerimise erandi alusel isiklikuks tarbeks tehtud reproduktsioonide eest õiglast hüvitist. Samas võib nende rakendamine mõjutada hüvitise konkreetset suurust.
 7. Direktiiviga 2001/29 on vastuolus siseriiklik õigusnorm, mis näeb ette õiglase hüvitise reprodutseerimisõiguse erandi alusel tehtud reproduktsioonide eest, mis on tehtud ebaseaduslikust allikast, see tähendab kaitstud teostest, mis on tehtud avalikkusele kättesaadavaks ilma õiguse omaja loata.
 8. Direktiiviga 2001/29 ei ole vastuolus siseriiklik õigusnorm, mis näeb reprodutseerimisõiguse erandi alusel ette õiglase hüvitise kaitstud teosest füüsilise isiku poolt kolmandale isikule kuuluva seadmega või selle abil tehtud reproduktsiooni eest.

Allkirjad